

Arrest

nr. 45 037 van 17 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 8 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 september 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 oktober 2007.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 oktober 2007 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 januari 2008 en op 18 februari 2009.

1.3. Op 18 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Jazirat Sharuna (al-Minya). U zou een koptische christen zijn. Op 28 april 2006 zou u gearresteerd zijn omwille van het verstoren van de relatie tussen de religieuze gemeenschappen en drie dagen zijn vastgehouden. U zou samen met een vriend, H.(...), een satelliet hebben geïnstalleerd in uw dorp. Dorpsbewoners zouden, mits een bijdrage, satellietzenders kunnen ontvangen, onder andere al-Hayat. Op deze zender zou een programma van een koptische geestelijke, A.(...) Z.(...), worden uitgezonden waarin hij kritiek uitte op de islam. Dit zou onder de jongeren in het dorp tot onenigheid hebben geleid en de shaykh van het dorp, shaykh M.(...), zou klacht hebben ingediend bij de amn ad-dawla (staatsveiligheid) dat jullie onenigheid veroorzaakten tussen moslims en christenen. Na tussenkomst van uw priester, G.(...), zouden jullie zijn vrijgelaten, op voorwaarde dat jullie de satelliet weghaalden. Dit zou gebeurd zijn. Ongeveer een maand later zou u nogmaals zijn opgepakt voor een verhoor. U zou dezelfde dag zijn vrijgelaten. Op 15 april 2007 zou u ruzie hebben gehad met een shaykh toen u op weg was om bij de christenen geld in te zamelen voor de bouw van de kerk. De shaykh zou u ervan hebben beschuldigd een moslim jongen, die wat simpel is, te willen bekeren tot het christendom. De twee personen die de shaykh vergezelden, zouden u zijn beginnen slaan. Ze zouden het geld dat u had ingezameld hebben afgenomen. Een van hen zou M.(...) H.(...) Q.(...) zijn geweest. U zou naar de priester zijn gegaan en een nacht bij hem zijn gebleven uit angst dat iemand u thuis zou komen zoeken. De shaykh zou klacht tegen u hebben ingediend en omdat de politie u niet kon vinden, zouden ze uw broer hebben gearresteerd. De volgende dag zou u zich hebben aangegeven bij de politie. U zou tot de dag daarop zijn vastgehouden. Na tussenkomst van verschillende personen, waaronder de priester, zou de zaak opgelost zijn. U zou uw excuses hebben aangeboden aan de shaykh en vervolgens vrijgelaten zijn. In juni 2007 zou priester G.(...) zijn overleden en zijn opgevolgd door de priester K.(...). Op 2 juli 2007 zouden uw velden vernield zijn. Diezelfde dag zou u een dreigetelefoon hebben gekregen waarin gezegd werd dat het deze keer uw grond was, doch de volgende keer zou het aan u zijn. Priester K.(...) zou u hebben aangeraden om geen klacht in te dienen om de zaken niet erger te maken. Op 17 augustus 2007 zou, toen u 's avonds het huis van uw verloofde verliet, een man die aan de overkant van de straat liep, neergeschoten zijn. Het zou M.(...) H.(...) Q.(...) zijn geweest. Toen u het schot hoorde en de persoon zag vallen, zou u in het huis van uw verloofde zijn gevlucht. Vandaar zou u zijn weggevlucht omdat u schrik had dat u misschien het doelwit van de schietpartij was. U zou naar familie in een dorp verderop zijn gevlucht. De volgende dag zou u van daar naar Kairo zijn vertrokken en daar bij een vriend zijn ondergedoken. U zou er hebben vernomen dat uw broer in uw plaats was gearresteerd. De gewonde zou u ervan hebben beschuldigd te hebben geschoten. Na enkele dagen zou uw broer, met behulp van een advocaat, zijn vrijgelaten. Er zou een arrestatiebevel voor u zijn uitgevaardigd. De politie zou u meermaals bij u thuis zijn komen zoeken. Op 4 september 2007 zou u Egypte hebben verlaten en op 25 september 2007 zou u in België zijn aangekomen. Op 1 oktober 2007 heeft u hier asiel aangevraagd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag heeft u volgende documenten voorgelegd: uw identiteitskaart, geboorteakte, diploma, vier attesten van uw verlofaanvragen (directoraat gezondheid, bureau arbeidszaken), vier brieven van uw werkgever over het einde van uw verlof, een medisch attest van M.(...) H.(...) Q.(...), een brief van uw priester, een brief van uw advocaat en een proces-verbaal met de verklaringen van M.(...) H.(...) Q.(...)

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen heeft afgelegd in verband met uw eerste arrestatie. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u samen met H.(...) werd vastgehouden in een kamer. Jullie zouden in die kamer met zo'n 20 à 25 personen zijn opgesloten (CG 4/1/08, p.10). Tijdens uw tweede gehoor verklaart u echter dat jullie niet in dezelfde cel werden vastgehouden en dat u alleen contact met H.(...) had wanneer jullie een sigaret gingen roken. Bovendien kan u tijdens uw tweede gehoor zelfs niet bij benadering aangeven met hoeveel personen u in de cel zat, hoewel u dit tot driemaal toe werd gevraagd. Uw enige antwoord is dat u ze niet heeft geteld en dat het u niet interesseert (CG 18/2/09, p.14-15). U gewezen op deze eerste discrepantie kunt slechts herhalen H.(...) wel te hebben gezien maar niet samen opgesloten te zijn geweest wat geen verklaring is voor deze contradictie (CG 18/2/09, p.15).

Bovendien moet worden vastgesteld dat u ook in verband met de voorwaarden voor uw vrijlating tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u een document moest ondertekenen dat u uw satellietproject zou stopzetten en dat u, indien u een nieuw project zou opstarten, problemen zou krijgen (CG 4/1/08, p.10). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal beweert u, in strijd daarmee, dat u geen document moest ondertekenen. Ze zouden het materiaal van de satelliet hebben geconfisqueerd en dat zou hebben volstaan (CG 18/2/09, p.15-16). Het feit dat u dergelijke incoherente verklaringen

heeft afgelegd in verband met uw eerste arrestatie waaruit, volgens u, al uw latere problemen zijn voortgevloeid, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtrelaas.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u niet de volledige naam kent van de shaykh die, volgens uw verklaringen, aan de oorsprong van uw problemen ligt en u het leven probeerde zuur te maken. U kan alleen zijn voornaam geven, namelijk M.(...) (CG 4/1/08, p.9). Dit is zeer opmerkelijk. Er kan worden verwacht dat u de volledige naam zou kunnen geven van de persoon die u zoveel problemen heeft veroorzaakt en die u nu nog steeds verklaart te vrezen in geval van terugkeer naar Egypte (CG 4/1/08, p.20), temeer u dan ook nog eens verklaart dat hij de shaykh is van de grootste moskee van uw dorp (CG 18/2/09, p.8).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw vervolging na het schietincident in augustus 2007 uitermate vaag blijven en duidelijk blijken geven van desinteresse van uwentwege tegenover de verdere afwikkeling van uw problemen, waardoor ernstige bedenkingen rijzen bij de geloofwaardigheid en de ernst van uw vermeende vrees. Zo moet worden opgemerkt dat u opvallend vaag blijft over de arrestatie van uw broer, die als doel had u onder druk te zetten u aan te geven na het schietincident. U verklaart dat uw broer ongeveer drie dagen werd vastgehouden. Op de vraag of u dit kan preciseren, antwoordt u dat u in Kairo was en niet wist wat te doen en dat uw broer is vrijgelaten. U zegt: "of het twee of drie dagen of een week was, het is geen probleem" (CG 18/2/09, p.10). Het feit dat u niet preciezer kan aangeven hoe lang uw broer in uw plaats werd vastgehouden, overtuigt allerm minst van de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Men kan ervan uitgaan dat u in een dergelijke situatie bezorgd was en wilde weten wat er gebeurde, ware het niet voor het welzijn van uw broer, dan toch minstens om uw eigen situatie beter te kunnen inschatten.

Verder blijft u uitermate vaag over de verdere afwikkeling van de valse beschuldiging dat u M.(...) H.(...) Q.(...) zou hebben beschoten, ondanks het feit dat uw advocaat in Egypte de zaak zou opvolgen en u ook vanuit België in contact zou staan met uw advocaat (o.a. CG 18/2/09, p.5). Zo verklaart u dat de gewonde twee getuigen van het schietincident had opgegeven. U kan echter niet zeggen wie dit zijn. Evenmin weet u wat hun getuigenis inhoudt. Aangezien u een advocaat heeft die uw zaak opvolgt, kan worden verwacht dat u dit zou weten (CG 18/2/09, p.10). U verklaart echter dat u er nooit naar heeft gevraagd. U zou geen specifieke dingen vragen omdat u niets van de wet kent en een totaal vertrouwen heeft in uw advocaat. Dit zijn echter geen afdoende redenen voor uw onwetendheid hieromtrent, integendeel wekt het de nodige verbazing. Het gaat immers om cruciale elementen om een correcte inschatting te kunnen maken van uw eigen situatie. Een dergelijke laconieke houding daaromtrent doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Evenmin overtuigend is uw antwoord op de vraag wat de stand van zaken is in uw gerechtelijke vervolging. U geeft enkel aan dat uw advocaat heeft gezegd dat het onderzoek loopt en nog lang kan duren (CG 18/2/09, p.5). Van iemand die beweert in contact te staan met zijn advocaat die meermaals ging informeren naar de stand van zaken (CG 18/2/09, p.5-6), is een dergelijk vaag antwoord weinig overtuigend. Bovendien moet worden vastgesteld dat u, die meermaals aanhaalt dat uw advocaat u had gezegd dat hij u misschien zou kunnen helpen, gevraagd naar de mogelijkheden die er bestonden om uw onschuld te bewijzen, alleen maar kan zeggen dat iedereen denkt dat u schuldig bent omdat u gevlucht bent en dat uw advocaat daarom niets meer kan doen. Men kan toch verwachten van iemand die de drastische beslissing heeft genomen zijn land te ontvluchten en illegaal naar Europa te reizen om vervolgens internationale bescherming aan te vragen onder de vorm van asiel, de moeite heeft genomen om met zijn advocaat, die heeft aangegeven dat het misschien mogelijk was uw onschuld te bewijzen, deze mogelijkheden te bespreken. Temeer daar u in uw verklaringen laat uitschijnen dat u wel degelijk heeft overwogen in Kairo te blijven moest uw advocaat uw onschuld hebben kunnen bewijzen (CG 4/1/08, p.18-19, CG 18/2/09, p.5-6).

Ook het feit dat u niet kan aangeven welke straf u riskeert, is, in het licht van uw verklaringen in contact te staan met uw advocaat, zeer merkwaardig (CG 18/2/09, p.5). Het doet weerom twijfels rijzen omtrent de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Er mag minstens worden verwacht dat u, die internationale bescherming aanvraagt, zou hebben geïnformeerd naar de straf die u zou riskeren.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u nauwelijks op de hoogte bent over de verwondingen van M.(...) H.(...) al-Q.(...). U kan niet meer zeggen dan dat hij geraakt was in zijn been. Op de vraag of u weet door hoeveel kogels hij is geraakt, blijft u het antwoord schuldig. U bent evenmin op de hoogte hoe lang hij was gehospitaliseerd of dat hij er blijvende letsel heeft aan overgehouden. Uw verklaring dat u het proces-verbaal maar één keer hebt gelezen, is geen afdoende verklaring (CG 18/2/09, p.7). Gevraagd of dit alles niet belangrijk is met het oog op uw gerechtelijke vervolging, geeft u andermaal blijken van weinig interesse en zegt u zondermeer dat u het niet weet en dat het hun zaak is (CG 18/2/09, p.7). U weet evenmin of het wapen waarmee werd geschoten, gevonden is, noch 'welke'

kogel M.(...) had geraakt, noch van waar de schoten waren gelost. Wanneer u er vervolgens op gewezen wordt, dat dergelijke elementen uw verdediging zouden kunnen helpen, kan u niets anders zeggen dan dat uw advocaat er misschien van op de hoogte is, maar dat u vragen stelt die u begrijpt en dergelijke vragen niet heeft gesteld (CG 4/1/08, p.17-18).

Verder moet worden opgemerkt dat u onsamenvhangende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de aanwijzingen dat u nog steeds wordt gevisieerd met het oog op vervolging. Zo verklaart u tijdens uw tweede gehoor dat de politie u ook op uw werk was komen zoeken (CG 18/2/09, p.6). Het is echter bevreemdend dat u hier met geen woord over repten toen u eerder tijdens hetzelfde gehoor werd gevraagd of u, behalve uw verklaring dat de politie u thuis kwam zoeken, andere aanwijzingen had dat u nog wordt gezocht (CG 18/2/09, p.2-3). Dit is des te meer opmerkelijk daar u zelf over uw werk begon toen u werd gevraagd naar nieuwe informatie in verband met uw problemen. Ook toen repten u met geen woord over een bezoek van de politie aan uw werk, maar haalde u alleen aan dat u moest ontslagen worden omdat ze uw verlof niet meer willen verlengen (CG 18/2/09, p.2).

In het licht van de hierboven vastgestelde twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen, dient te worden opgemerkt dat uw verklaring ook de familie van M.(...) en de entourage van Shaykh M.(...) te vrezen, niet kunnen overtuigen. De enige concrete aanwijzingen die u in verband hiermee kan aangeven, is dat ze wachten en surveilleren en dat men naar u vraagt. Gevraagd wie er naar u vroeg, blijkt uw broer alleen te hebben gezegd dat hij soms nieuwe gezichten zag die hij niet kende. Wanneer u nogmaals werd gevraagd of iemand naar u vroeg, beweert u dat het de entourage van de shaykh is, maar kan u dit niet hardmaken. U baseert zich louter op een vermoeden, zijnde dat u geen andere vijanden heeft. Op de vraag hoe u weet dat het een vijand is en niet iemand anders die u gewoon wel eens nodig zou kunnen hebben, geeft u geen afdoende antwoord en verklaart u gewoon dat die naar uw huis zou gaan. Bovendien moet worden opgemerkt dat u niet kan specificeren wie van die entourage dan naar u zou hebben gevraagd. Bovendien moet worden opgemerkt dat u aankaartte dat de familie van M.(...), die deel zou uitmaken van de entourage van de shaykh, u ook in Cairo kunnen gaan zoeken, maar dat u niet weet of ze dat effectief hebben gedaan (CG 18/2/09, p.8-9; CG 4/1/08, p.18).

Vervolgens moet worden vastgesteld dat uw familie, die nog steeds in het dorp woont, geen problemen zou hebben met de shaykh en zijn entourage (CG 18/2/09, p.2-3, 8-9), hetgeen allerm minst kan worden beschouwd als een aanwijzing van de door u ingeroepen vrees.

Dergelijke vage verklaringen, kunnen in het licht van de andere hierboven vermelde vaststellingen, niet overtuigen dat u vooralsnog een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, te lopen. De subsidiaire beschermingsstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u voorlegt, niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, geboortakte, diploma en de attesten van uw werk bevatten gegevens die niet worden betwist en doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Met betrekking tot de documenten die u voorlegt ter staving van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat bewijsdocumenten dienen gepaard te gaan met geloofwaardige en overtuigende verklaringen. Aangezien dit, zoals hierboven uiteengezet, niet het geval blijkt te zijn kunnen deze documenten bovenstaande appreciatie dan ook niet ombuigen in positieve zin. Bovendien moet worden opgemerkt dat er ernstige bedenkingen rijzen omtrent de bewijswaarde van het medische attest daar u, gevraagd hoe u dit kon bekomen, antwoordt dat men in Egypte alles kan bekomen als je geld geeft (CG 4/1/08, p.3). Dit doet trouwens eveneens vraagtekens rijzen bij de bewijswaarde van de andere documenten die u voorlegt. Het proces-verbaal kan, in het licht van dit alles, evenmin worden beschouwd als overtuigend bewijs van uw beweerd vluchtrelaas temeer daar u niet kan zeggen of het een kopie of een origineel is, noch hoe uw advocaat dit heeft bekomen (CG 18/2/09, p.6). Met betrekking tot de brieven van uw priester en advocaat dient nog te worden opgemerkt dat dit geen officiële documenten zijn en dat hun authenticiteit geenszins gewaarborgd is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de schending van de motiveringsplicht, herhaalt verzoeker dat hij ten onrechte wordt verdacht van poging tot moord en bovendien vreest dat hij zal worden vermoord door de familie van het slachtoffer en de entourage van de shaykh. Verzoeker stelt dat de overheid hem niet zal kunnen beschermen vermits het juist de overheid is die hem heeft opgesloten en ook de bescherming die hij vroeger kon krijgen van de lokale priester met aanzien na diens overlijden is weggefallen. Verder onderneemt verzoeker een poging om een aantal motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij incoherente verklaringen heeft afgelegd in verband met zijn eerste arrestatie, in het bijzonder over het feit of hij al dan niet samen met H. in dezelfde kamer werd vastgehouden en met hoeveel personen hij een cel deelde, (ii) hij ook in verband met de voorwaarden voor zijn vrijlating tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, (iii) hij niet de volledige naam kent van de shaykh die, volgens verzoekers verklaringen, aan de oorsprong van zijn problemen ligt en hem het leven probeerde zuur te maken, (iv) hij vaag blijft over de arrestatie van zijn broer, die als doel had hem onder druk te zetten na het schietincident, (v) hij tevens uitermate vaag blijft over de verder afwikkeling van de valse beschuldiging dat hij M. H. Q. zou hebben beschoten, wie de zogenaamde getuigen zijn, wat de stand van zaken is in zijn gerechtelijke vervolging, welke mogelijkheden er bestonden om zijn onschuld te bewijzen en welke straf hij riskeert, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en dit ondanks het feit dat zijn advocaat in Egypte de zaak zou opvolgen en hij ook vanuit België in contact zou staan met zijn advocaat, (vii) hij nauwelijks op de hoogte is van de verwondingen van M. H. Q., hoe lang hij gehospitaliseerd was en of hij er blijvend letsel heeft aan overgehouden, hetgeen blijk geeft van weinig interesse, (viii) hij onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de aanwijzingen dat hij nog steeds wordt gevisieerd met het oog op vervolging, (ix) zijn verklaring ook de familie van het slachtoffer en de entourage van de shaykh te vrezen evenmin kan overtuigen en hij zich in dit verband louter baseert op verklaringen van derden en vermoedens van zijnentwege, (x) zijn familie, die nog steeds in het dorp woont, geen problemen kent met de shaykh en zijn entourage, hetgeen allerminst kan worden beschouwd als een aanwijzing van de door verzoeker ingeroepen vrees en (xi) de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciaties kunnen wijzigen, zoals omstandig wordt uiteengezet.

2.3. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift tracht aan te tonen dat uit het eerste gehoorverslag niet ondubbelzinnig kan worden afgeleid dat hij zou verklaard hebben dat hij en H. samen in een cel zaten, stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde passage uit het gehoorverslag van 4 januari 2008 wel degelijk blijkt dat verzoeker stelde dat ze samen in een kamer (detentieplaats) zaten en dat er nog andere mensen in dezelfde kamer werden vastgehouden. Zo stelt verzoeker (gehoor, p. 10) het volgende: "(...) hoelang is hij vastgehouden? We zijn drie dagen gebleven. Hadden jullie contact tijdens detentie? Ja. We waren samen; samen in een cel? Het was detentieplaats, in een kamer. Nog andere mensen in zelfde kamer vastgehouden? Ja. Hoeveel? 20 of 25 maar dat zijn criminelen, daar heb ik niets mee te maken. (...)". Verzoekers verklaringen dienaangaande zijn derhalve niet dubbelzinnig en zijn niet voor speculatie vatbaar.

2.4. Verder tracht verzoeker de tegenstrijdigheid omtrent het al dan niet ondertekenen van een document waarin hij beloofde het satellietproject stop te zetten, te minimaliseren door te stellen dat deze tegenstrijdigheid niet de kern van zijn relaas betreft en de essentie van het verhaal is dat hij tijdens beide verhoren heeft verklaard dat het project moest worden stopgezet en niet mocht worden heropgestart. Het louter minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheid is echter niet afdoende om deze te weerleggen of te ontkrachten.

2.5. Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoekers verklaringen over de hele lijn dermate vaag zijn dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem uiteengezette vluchtmotieven. Zo acht de Raad het, in navolging van de Commissaris-generaal, niet plausibel dat verzoeker niet de volledige naam zou kennen van de shaykh die, volgens zijn verklaringen, aan de oorsprong van zijn problemen ligt en hem het leven zuur probeerde te maken. Dat verzoeker louter diens voornaam kan geven is naar het oordeel van de Raad niet aannemelijk. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker de volledige naam zou kunnen geven van de persoon die hem zoveel problemen heeft veroorzaakt en die hij nu nog steeds verklaart te vrezen in geval van terugkeer naar Egypte. Dit klemt des te meer nu verzoeker verklaarde dat deze persoon de shaykh is van de grootste moskee van zijn dorp. De uitleg in

het verzoekschrift dat de shaykh niet van het dorp afkomstig is en behoort tot de moslimgemeenschap kan geen afbreuk doen aan bovenstaande overwegingen.

Voorts benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas op coherente en gedetailleerde wijze kan weergeven, dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen en dat hij hiertoe ernstige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis, in het bijzonder met zijn advocaat, teneinde zich te informeren over zijn persoonlijke problemen. De Commissaris-generaal kon dan ook op goede gronden oordelen dat het geheel van de vaststellingen dat verzoeker vaag blijft over de arrestatie van zijn broer, hij tevens uitermate vaag blijft over de verdere afwikkeling van de valse beschuldiging dat hij M. H. Q. zou hebben beschoten, over wie de zogenaamde getuigen zijn en wat hun getuigenis inhoudt, wat de stand van zaken is in zijn gerechtelijke vervolging, welke mogelijkheden er bestonden om zijn onschuld te bewijzen, welke straf hij riskeert en over de verwondingen van het slachtoffer M. H. Q., hoe lang hij gehospitaliseerd was en of hij er blijvend letsel heeft aan overgehouden, blijkt geeft van weinig interesse in zijn situatie. Dit klemt des te meer nu verzoeker volgens zijn verklaringen vanuit België in contact staat met zijn advocaat die zijn zaak opvolgt zodat hij wel degelijk de mogelijkheid had om zich terdege te informeren, hetgeen hij echter heeft nagelaten te doen. De uitleg dat hij hiernaar nooit heeft gevraagd, hij geen specifieke dingen vraagt omdat hij niets kent van de wet en hij een totaal vertrouwen heeft in zijn advocaat die hem op de best mogelijke manier zal verdedigen, welk verweer wordt herhaald in het verzoekschrift, kan zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing niet worden aanvaard als afdoende verschoning voor verzoekers onwetendheid. Ook de beweringen dat op dit ogenblik het onderzoek nog geheim is, er weinig informatie kan worden verschaft omtrent het onderzoek, de vaststellingen en zo meer, er nog geen juiste kwalificatie is geformuleerd en verzoeker dienvolgens niet weet wat er hem juist boven het hoofd hangt en welke straf hij riskeert, kunnen niet overtuigen, temeer daar verzoeker wél een medisch attest van het slachtoffer van de schietpartij en een proces-verbaal voorlegt, hij voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk stelde *“In Egypte, als een papier bestaat: als je geld betaald kan je bekomen wat je wilt.”* (administratief dossier, stuk 10, p. 3) en hij daarenboven, gevraagd of zijn advocaat ondertussen al geen documenten heeft kunnen bekomen met betrekking tot zijn zaak antwoordde *“Wat je wilt, hij kan het krijgen. De politie moet er zijn stempel op zetten en moet erop schrijven dat het goedgekeurd is.”* (administratief dossier, stuk 10, p. 17). De Raad kan dan ook allen maar vaststellen dat het duidelijk gebrek in de evolutie van zijn persoonlijke problemen afbreuk doet aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging en de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnt.

2.6. In de mate verzoeker in het verzoekschrift stelt dat het CGVS hem verwijt dat hij in zijn interview bij DVZ geen melding heeft gemaakt van het bezoek van de politie op zijn werk en hij dit wel aanvoert op het niveau van het CGVS en hij hier tegenin brengt dat hem op DVZ werd verteld dat hij enkel moest antwoorden op de vragen, hij meer probeerde te vertellen maar hij beperkt werd in zijn antwoorden, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waar weliswaar wordt vastgesteld dat verzoeker onsamenhangende verklaringen aflegt met betrekking tot de aanwijzingen dat hij nog steeds wordt gevisieerd met het oog op vervolging daar hij in zijn tweede gehoor stelde dat de politie hem ook op zijn werk is komen zoeken terwijl hij eerder tijdens hetzelfde gehoor, en dus niet op DVZ zoals verzoeker aanhaalt, hierover met geen woord repte toen hem gevraagd werd of hij, behalve zijn verklaring dat de politie hem thuis kwam zoeken nog andere aanwijzingen had dat hij nog wordt gezocht. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen afdoende uitleg voor deze discrepantie in de verklaringen die hij aflegde voor het Commissariaat-generaal. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de vaststelling dat ook zijn verklaring tevens de familie van het slachtoffer en de entourage van de shaykh te vrezen evenmin kan overtuigen en hij zich in dit verband louter baseert op verklaringen van derden en vermoedens van zijnentwege, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. De motivering dienaangaande is derhalve onbetwist, blijft staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7. Waar verzoeker nog benadrukt dat enkel hij wordt gevisieerd en niet zijn familie en het dus een persoonsgerichte vervolging betreft, wijst de Raad erop dat indien verzoeker in werkelijkheid in zijn dorp problemen zou kennen met de shaykh en zijn entourage en zij hem effectief zoeken er redelijkerwijs kan verwacht worden dat zijn belager(s) zijn, in het dorp verblijvende, familie erop aan spreekt of onder druk zet.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem bijgebrachte documenten niet betwist. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de

Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ingediende stukken niet in aanmerking als bewijs van de beweerdte vrees voor vervolging.

2.9. De vaststellingen in de bestreden beslissing zijn correct, vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas. De Raad besluit dat aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing schragen. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoont. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoekers feitenrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER. ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS